

pzazz

Thanks for being here

ONTROEREND GOED /
NTGENT

Hoe Ontroerend
Goed je leven
verandert

De titel 'Thanks for being here', de nieuwe performance van Ontroerend Goed, vertolkt de wens van elke theatermaker: hopelijk komt er veel volk. Toch intrigeert ze ook, omdat ze al te vanzelfsprekend is, terwijl je bij het gezelschap van Alexander Devriendt nooit weet wat je te wachten staat. Wat blijkt? Dit stuk is een spel van kijken en bekeken worden – theater dus- maar 'Wij', het publiek, spelen daarin voor één keer de hoofdrol. Met dank aan een spiedende camera. (Voor wie nog wil gaan kijken: deze tekst bevat spoilers!)

06 MEI 2024

De voorstelling 'Thanks for being here' is reeds begonnen als het publiek de zaal betreedt. De leden van Ontroerend Goed nemen er korte interviews af. 'Wat verwacht u van deze avond?' is hun voor de hand liggende vraag, die even voor de hand liggende antwoorden oplevert. Daarna zien we op een groot scherm het Sint-Baafsplein. Daar gebeurt niets bijzonders. Je ziet alledaagse gebeurtenissen zoals jongeren die skateboarden.

Charlotte De Bruyne geeft daarbij een korte inleiding. Ze spreekt met een sterk vervormde stem. Technologie blijkt hier voor het eerst een belangrijke speler in dit stuk. Later wordt technologie zelfs een cruciaal instrument. Daarna steekt de voorstelling definitief van wal. Een camera op het podium begint ons, kijkers, te filmen. Hij viseert de eerste rij, glijdt over de parterre en monstert dan de balkons. Het publiek reageert daar heel merkwaardig op. Iedereen zit stil, bijna onbeweeglijk zelfs. Als iemand het al eens waagt om te wuiven naar de camera, wordt dat op spottend gelach onthaald, alsof een regel overschreden werd. De camera blijkt een dwingeland.

In een tweede deel van de voorstelling staat Patricia Kargbo symbool voor het publiek. Door middel van stemvorming kan ze zonder verdere kunstgrepen de gedachten van meerdere 'personages' vertolken. Het mooiste moment volgt als Charlotte De Bruyne haar opdraagt om het plein op te gaan. Daar moet ze mensen zoeken die de theaterzaal willen bezoeken. Via een gsm horen we hoe ze toevallige passanten aanspreekt. Met al wie toestemt komt ze even later de zaal binnen. Het publiek belooft die stunt met luid applaus. Wellicht schrikken deze nieuwe bezoekers daar nogal van, want even later blazen ze alweer de aftocht.

Ik zal de zaal van NTGent in elk geval nooit meer op dezelfde wijze zien als tevoren.

Daarop volgt een unieke ervaring. Op het scherm zie we de lege zaal. Langzaam verschijnen daar de eerste toeschouwers. Het duurt niet lang voor je beseft dat de 'performers' van deze scène dezelfde mensen zijn die al in de zaal zijn: we werden stiekem gefilmd toen we die betraden. Bijzonder is echter dat twee stemmen deze 'spelers' precieze instructies geven. Het publiek lijkt zo de slaafse uitvoerder ervan, ook al werd het beeld op geen andere manier gemanipuleerd dan door de toevoeging van twee *off screen* stemmen.

Dat werkt komisch en fascinerend. De bevelen van die stemmen maken van bekende handelingen, zoals buigen om je zetelnummer te vinden of aarzelen

aan de deur, plots een soort komedie, waarin je zelf als komiek gecast werd. Naar jezelf kijken wordt plots grappig en absurd, maar bewijst ook hoe sterk de theaterzaal ons gedrag bepaalt en stuurt. Het komische smaakt zo ook wat *unheimlich*.

Zo speelt Alexander Devriendt in 'Thanks for being here' een subtiel spel met ruimte en tijd. Het stuk laat je op een vals eenvoudige manier met andere ogen naar een bekend gegeven kijken. Het is ook een vorm van meta-theater door enkele korte reflecties over fenomenen als 'opvoeren' en 'toeschouwer zijn'. Op zeker ogenblik vult een discobal daarbij de zaal met glinsterende lichtvlekjes. Je zoekt er meteen een betekenis achter – als kijkers zijn we immers geconditioneerd om overal iets achter te zoeken - maar dan blijkt dat een buitenstaander de discobal voorstelde. Niets geen symbool dus.

Bij het verlaten van de zaal krijgt iedereen trouwens een kaartje toegestopt, met daarop de vraag welke scène je had willen toevoegen. Zo blijft de voorstelling spelen in je hoofd. Het kaartje stelt het einde voor onbepaalde tijd uit. Een sterke variant op een ambigu 'open einde'. Ik zal de zaal van NTGent in elk geval nooit meer op dezelfde wijze zien als tevoren. Altijd zal ik me herinneren dat ik er figureerde in een spel waar ik me niet bewust van was. 'Thanks for being here' verandert de beleving – en zelfs het leven – van zijn toeschouwers.